

INTERVJU Kustosica prof. Mirjana Dučakijević nakon uspješne karijere otišla u mirovinu

U Sofiji su bili zapanjeni što u Gradskom muzeju Varaždin na svakoj slici imamo bar-kod!”

Varaždin mora imati Stančićevu galeriju

Str. 14.i 19.

DONOSIMO Mirjana Dučakijević, muzejska savjetnica Gradskog muzeja Varaždina

Zvanje kustosa je čudesno jer prenosimo radost u

■ Nakon deset godina provedenih u školstvu, profesorica povijesti umjetnosti i arheologije Mirjana Dučakijević je tijekom tri desetljeća, sve do svoga nedavnog radni vijek zaključila je drugom svojom izložbom Miljenka Stančića u Galeriji starih i novih majstora, a u posljednjih nekoliko godina pronijela je slavu u

Pisac DENIS PERIČIĆ

Krajem rujna u mirovinu je otišla prof. Mirjana Dučakijević, muzejska savjetnica Gradskog muzeja Varaždina. Koncipirala je desetak velikih izložbi, a njezino ime postalo je sinonim Galerije starih i novih majstora GMV-a.

Počnimo s „klasičnim“ pitanjem: Otkada datira Vaša ljubav prema umjetnosti?

Rođena sam u Gojlu kod Kutine, spletom okolnosti. Majka je iz Garešnice, a tata iz Bjelovara; upisao je strojarstvo, ali je dobio posao na bušotini u Gojlu, pa sam do trećeg razreda osnovnu školu polazila u Kutini, a potom na IV. OŠ u Varaždinu. Odmalena sam bila vizualni tip. Kao malo dijete zapažala sam forme u ledu, u kamenu

tražila oblike. Crtala sam i slikala, profesori su mi govorili da sam talentirana. Htjela sam ići na Akademiju likovnih umjetnosti, ali u prvom razredu srednje škole upoznala sam Gorana Merkaša i Antuna Borisa Švaljeka, te sam shvatila da ima puno talentiranijih slikara... I uvidjela da je najbolji izbor za mene studij povijesti umjetnosti i arheologije.

Na prijemnom ispitu sam bila kod prof. Tihomila Stahuljaka, iznimnog stručnjaka za baroknu umjetnost, odličnog po-

U Sofiji su bili zapanjeni što u GMV-u na svakoj slici imamo bar-kod!

znatelj baroknog Varaždina. Gotovo do kraja njegova života bili smo prijatelji. Godinama je dolazio u Varaždin i odsjedao u mom domu.

Mnogi ne znaju da ste i arheologinja, te da ste predavali i glazbu...

Arheologijom sam se bavila amaterski, kao profesorica. Kad je bager prilikom iskopavanja u Cerju Tužnom otkopao ostatke iz neolita, donijela sam ih učenicima kako bi ih zainteresirala. I uspijevala sam. Uvijek sam nastojala da moja ljubav prijede i na učenike. To je bio sastavni dio nastave likovne i glazbene kulture, te sam upravo zahvaljujući tome puno naučila.

U MEC-u sam radila kao profesorica likovne i glazbene kulture. Izazovna mi je bila ta

povezanost. Dovodila sam u razred sjajne ljude zahvaljujući prof. Vladimiru Ščedrovu, koji je tada vodio Muzičku omladinu. Tako su moji učenici imali priliku slušati Istvána Róméra, Ladu Leskovara, lutnjista Alojzija Sedera... Kolege su govorile: „Ova bu nam iz MEC-a glazbenu akademiju napravila!“ Nisam tražila od učenika da napamet uče godine rođenja i smrti umjetnika, nego da ih s razumijevanjem znaju smjestiti u stilske epohe. Motivirala sam ih na izlete, davala odličan iz aktivnosti svima koji su zaslužili. Ta su se djeca školovala za tehnička zanimanja, obrtnike, a ja sam im govorila: „Važno je da preko nastave u svoj život unesete element kulture, da vam se budući život ne svede na posao i krčme, nego da odvedete svoju obitelj na izložbu, kazalište,

koncert, putovanje, da zajedno doživite i prepoznate nešto lijepo!“

Često bih ostala zadivljena reakcijama učenika nakon posjeta izložbama. O izložbi Antuna Borisa Švaljeka jedan je učenik zapisao: „Na um palo, pa se nacrtalo!“ Švaljekove slike bile su pune dosjetki i na brzinu izrečenih slikarskih misli, pa možemo zaključiti da je učenikov zaključak bio pun pogodak!

Nakon 10 godina u školstvu, u GMV dolazite 1986. godine. Koji Vam je bio prvi projekt?

Ušla sam „grlom u jagode“, u veliki projekt povodom 350. obljetnice Gimnazije. Morala sam u samo mjesec dana napraviti izložbu slikara koji su bili učenici ili profesori u Gimnaziji. Bez današnjih sredstava komunikacije kontaktirala sam autore ili njihove nasljednike te okupila djela Mirka Račkog, Ive Režeka, Ferde Ladike, Miljenka Stančića, Klaudija Zornika, Ksenije Kantoci i mnogih drugih... Glavni savjetnik bio mi je prof. Pavle Vojković, kojemu sam kasnije napravila retrospektivnu izložbu. Ponosna sam što je njegovo povjerenje u mene dovelo do toga da jezgru svog opusa ostavi Muzeju, u registriranoj zbirci.

Napravila sam retrospektivu Vere Kuntner, izložbu iz donacije Bože Vjeka Jaraka, a 1996. svoju prvu retrospektivu Miljenka Stančića, da bih ove godine zaključila svoj „službeni“ radni vijek drugom Stančićevom izložbom.

Koga najviše pamtite iz ranih muzejskih dana?

U galeriji sam zatekla velik

Mirjana Dučakijević na izložbi Miljenka Stančića u Galeriji starih i novih majstora Gradskog muzeja Varaždina, posljednjega velikog projekta koji je

“Moram spomenuti Kseniju Novak, koja je zajedno sa mnom radila cijeli moj radni vijek, skupa smo proživljavale sve moje izložbe i sve ugodne i one druge trenutke. Svaki Don Quijote treba svog Sancha Panzu! Iako spremačica, bila mi je i tajnica i desna ruka!”

“Na četiri reprezentativne izložbe Veliki hrvatski majstori 20. i 21. stoljeća iz fundusa Galerije starih i novih majstora Gradskog muzeja Varaždina u Bratislavi, Budimpešti, Beču i Sofiji s užitkom sam surađivala s našom diplomatkinjom dr. sc. Zdenkom Weber!”

“Svojim nasljednicima, i svima drugima, poručila bih da ne propuste dan vrteći se po ovim čudima – računalima i mobitelima – jer to guta vrijeme! Kada dođeš s posla u 17 sati, uvijek se zapitaj što si taj dan napravio! Ja sam uvijek u tom pogledu bila spokojna...”

